

כללי קריאה
במגילת אסתר
לפי נוסח תימן

"והכלינו את אשר יביאו"

(שמות ט"ז ד')

שנת התשע"ט ליעירה

בש"ל למנין שטרות

לבקשת רבים

הנני מפרסם בקובץ זה כמה וכמה דקדוקים בקריאת המגילה הנחוצים לאלו הקוראים לציבור או לעצמם או לבני ביתם.

השתדלתי להקיף כמה שיותר תיבות שיכולות לעורר קושי בקריאה. ישנם מקומות רבים שהדברים ברורים מאליהם ולא היו צריכים ביאור לאלו שיש להם גרסא דינקותא. אלא שלצערנו ישנם הרבה שלא גרסו או שגרסו באופן שגוי.

יהי רצון שלא תגרם תקלה על ידי, אמן כן יהי רצון.

להערות ולהארות

טל: 0544579917

דוא"ל: levibasha9@gmail.com

כללים בכל המזילה

כל פעם שמופיעה המילה:

1. אָדָר - ה-א' בשוא פתוח וה-ד' בקמץ.
2. אָסֶתֶר - תופיע תמיד כך.
3. דת/כדת /דתיהם - כל ה-ד' בקמץ.
4. הגי' - בפעם הראשונה שמופיע הגי' בקמץ, ובשתי הפעמים הבאות ה-ג' בפתוח (סה"כ 3 פעמים).
5. מה - ה-מ' בפתוח לבד מ-3 פעמים:
 א. בְּשֶׁאֵר מְדִינֹת הַמְּלָכָה מָה עָשׂוּ (ט.יב.) - ה-מ' בפתוח
 ב. וּמָה יִרְאוּ עַל־כִּכָּה וּמָה הִגִּיעַ אֲלֵיהֶם (ט.כו.) - ה-מ'
 בקמץ כאשר אזוריו תיבה המתזוילה באותיות ר.א.ה.
 סה"כ "מה" במזילה 18.
6. מרדכי - מופיע במזילה 58 פעמים.
 ה-ד' תופיע תמיד בשוא קמץ, וה-כ' תופיע בקמץ רק כאשר תוטעם באתנוזא או בסוף פסוק, ופעם אוזת תופיע בטעם זקף, ויגידו לְמַרְדֵּכִי אֵת דְּבַרִי אֶסְתֵּר (ד.יב.).
 סה"כ 15 פעמים.
7. וכל השאר ה-כ' בפתוח, וכל פעם שמופיע מרדכי היהודי ה-כ' בפתוח.
 משתה - סה"כ 19 פעמים במזילה.
 כאשר דבוק לתיבה שלאזוריו מנוקד משתה - ה-ת' בצרי, מִשְׁתָּה נְשִׁים.
 וכשאינו דבוק מנוקד משתה - ה-ת' בפתוח סגול, עֲשֶׂה מִשְׁתָּה לְכָל־שִׁרְיוֹ.
8. סף - תמיד בפתוח.
9. המן - בכולם ה-מ' רפי, ומי שקורא ה-מ' דגושה משנה משמעות למן שירד לבני במדבר.
10. סריס - כשכתוב בלשון יוזיד הס' בשוא נע, וכשכתוב בלשון רבים, שְׁנֵי־סְרִיסֵי הַמְּלָכָה, ה-ס' בקמץ.
11. פרס ומדי - ה-ר' של פרס בפתוח, וכאשר מופיע (הפור) מדי ופרס ה-ר' בקמץ (מכיון שמופיע בסוף פסוק).
12. שושן - ה-ש' השניה בקמץ כשאינה בסמיכות, וכשהיא בסמיכות ה-ש' השניה בפתוח, בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה.
13. יין - כאשר יופיע בסמיכות "משתה היין", ה-י' בפתוח, כאשר תופיע עם ואו' הזיבור ה-י' השניה בצרי, יַיִן מְלֻכּוֹת.
 וכאשר תופיע עם האות ב' ה-י' תנוקד בקמץ, כְּטוֹב לְבַיְתֵהֶם יַיִן.

כתיב וקרי

1. וַיֹּאמֶר מוֹמְקָן - וקרי ממוכן. (א.טו.)
2. וַיְהִי בְּאִמְרָם - וקרי כאמרם. (ג.ד.)
3. וַתִּבְּרָא אֵינָה נְעֻרוֹת - וקרי ותבואנה. (ד.ד.)
4. בְּיַהֲוָדִים לְאֲבָדָם - וקרי ביהודים. (ד.ו.)
5. אֲשֶׁר־שָׁלוּ יָדוֹ בְּיַהֲוָדִים - וקרי ביהודים. (ו.ו.)
6. וְלִהְיוֹת הַיַּהֲוָדִים - וקרי היהודים. (ז.ג.)
7. עֲתוּדִים לַיּוֹם הַזֶּה - וקרי עתידים. (ז.ג.)
8. וַיִּקְהָלוּ הַיַּהֲוָדִים - וקרי היהודים. (ט.ט.)
9. וְהַיַּהֲוָדִים אֲשֶׁר־בְּשׁוּשָׁן - וקרי והיהודים. (ט.ז.)
10. קִיָּמוּ וְקָבַל הַיַּהֲוָדִים - וקרי וקבלו. (ט.כז.)
11. וַיִּשְׂם הַמֶּלֶךְ אֶזְרָשָׁר - וקרי אזשורוש. (י.א.)

טעם זרקא במגילה

1. וַיִּפְקֹד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים. (ב.ג.)
2. וְהֵיטֵב הִנְעִרָה בְּעֵינָיו. (ב.ט.)
3. בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בָּו. (ג.יב.)
4. וַנְּשַׁלְּוּ סְפָרִים בְּיַד הָרָצִים. (ג.יג.)
5. כִּי אִם־הַנּוֹרֵשׁ הַנּוֹרֵשִׁי. (ד.יד.)
6. וַיֹּאמֶר הַבֵּן. (ה.יב.)
7. יַעֲשִׂוּ־עֵץ גְּבֵהָ. (ה.יד.)
8. וַיָּבֹא הַבֵּן. (ו.ו.)
9. בְּשָׁלוֹשָׁה וָעֶשְׂרִים בָּו. (ז.ט.)
10. לְהַקְהִל וְלַעֲמֹד עַל־נַפְשָׁם. (ז.יא.)
11. הַיִּשְׁבִּים בְּעָרֵי הַפְּרוּזוֹת. (ט.יט.)
12. לְקַיֵּם עֲלֵיהֶם. (ט.כא.)
13. וּבִבְאֵה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. (ט.כה.)

זמשת הפסוקים הנקראים ע"י הזזון והציבור זוזור עליהם

1. איש יהודי היה פשוטן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן-שמעי בן-קיש איש ימיני: (ב.ה.).
2. ויתלו את-המון על-העץ אשר-הכין למרדכי וזמנת המלך שככה: (ז.י.).
3. ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תקלת וזוזור ועטרת זהב גדולה ותכריף בויץ וארזמן והעיר שושן צהלה ושמחה: (ז.טו.).
4. ליהודים היתה אורה ושמחה וששן ויקר: (ז.טז.).
5. כי מרדכי היהודי משנה למלך אושורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אוזיו דרש טוב לעמו ודבר שקום לכל-יזעו: (י.ג.).

זוסדי

1. ורב טוב - ה-ט' בשורק מלא.
2. בכל צרתם - ה-ב' בגעיא.
3. לא צר - קרי לו, וזוקוף בתיבת לו.
4. זוסדי ה' - הזז' בגעיא.
5. שטנה - ש' שמאלית.
6. להמם - ה' בשורק קיבוץ.
7. זמם - ה-מ' בפתוז.
8. הפר - ה-פ' בצרי.
9. גמולו - ה-ג' רפי.
10. ויכוז עליהם - ה-ואו' בפתוז.
11. אתנך אפרים - ה-ר' בפתוז.
12. אתנך, אמנך - מלרע.
13. כארמה - ה-כ' רפי.
14. כצבאים - ישים לב לקרוא ב-א' ולא ב-י'.
15. לשזות אפרים - ה-ר' בקמץ.
16. בעיר - ה-ב' בשוא נע ודגושה.
17. והשמדתי אתה - מפיק ה'.
18. רזביו מבנו - ידגיש ה-נ' השניה.

פרק א

- א. המלך - זוסר ואו ומלרע.
 ב. פוש שבע - להפריד בין הדבקים.
 ג. לשון הבירה - כל שושן הבירה
 ה-ש' בפתוז, (סמיכות). וכל שושן ללא
 סמיכות ה-ש' בקמין.
 ד. למלכו - ה-מ' בקמין קטן.
 משנה - כאשר דבוק לתיבה
 שלאזוריו ה-ת' בצרי, וכשאניו דבוק ה-
 ת' בפתוז סגול.
 לבלשקיו ועבדיו - להפריד בין
 הדבקים.
 ד. בהראותו - ב' בגעיא.
 ואתיקר - כל יקר במגילה ה-ק'
 בקמין וה-י' בשוא, לבד מ- וישן ויקר
 (ז.טז) שיה-י' נוזה.
 תפארת דוקלתו - ה-ל' בדגש.
 ה. ובמלואת - ה-א' נוזה.
 הנמצאים - ה-צ' בשוא נע ולא בקמין.
 ו. זור - ז' רבתי.
 עלגלי כסף - הטעם מלעיל ב-ל'
 הראשונה.
 ועמודי שש - הטעם ה-מ' מלעיל.
 קצפת - ב-ר' בגעיא וה-צ' בשוא פתוז
 (זולק הדקדוק) וה-פ' רפי.
 ותר - ה-ד' בפתוז.
- ז. וכלים מכלים - להפריד בין
 הדבקים.
 ויין מלכות - ה-י' בצרי (סמיכות).
 רב פיד המלך - ה-ר' בקמין ובפסוק
 הבא (ז) על פלירב פיתו ה-ר' בפתוז.
 ז. והשתיה כדת - ה-כ' רפי.
 יסד המלך - ה-ס' בפתוז.
 פלירב פיתו - להפריד בין הדבקים.
 איש ואיש - ה-ו' בקמין.
 ט. גם ושתיה המלכה - לפי מסורת תימן
 אין כאן פרשה.
 י. ביום השביעי פטוב לבד המלך פייז -
 כאן פרשה סתומה לפי מסורת תימן.
 בנותא - ה-ז' בדגש ובשוא נע.
 זורבונא - מסתיים באות א' ובפרק ט.ז.
 זורבונה מסתיים באות הא.
 ותר - מלרע.
 המשרתים - אין ב-הא געיא וה-מ'
 בשוא נוז (זולק הדקדוק).
 יא. אתיפלה - ה-י' הראשונה בקמין
 קטן, ומפיק הא.
 יב. פעה בו - בערה מלרע, ובו ה-ב'
 רפי.
 יד. והקרב - נוהגים לגעות ב-ואו.
 פרשנא - מלרע הנגינה ה-נ'.
 שתל - ה-ת' בקמין וישנם ספרים
 בפתוז.

בְּזִיזוֹן וְקֶצֶף - ה-ק' בקמץ (סוף פסוק):
 יט. דְּבַר-מַלְכוּת - ה-ד' רפי.

וַיִּכְתֹּב בְּדָתִי - להפריד בין הדברים.
 וכן ויכתב ה-ואו' בשוא נע וכל השאר
 במגילה ה-ואו' בפתוז:

וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים (ב.כג.):
 וַיִּכְתֹּב כְּכֹל-אֲשֶׁר-צִוָּה הַמֶּלֶךְ (ג.יב):
 וַיִּכְתֹּב כְּכֹל-אֲשֶׁר-צִוָּה מֶרְדֳּכָי (ז.ט):
 ומלכותה, לרעותה - מפיק הא.

כ. וְנִשְׁמַע פְּתָנָם - ה-ג' בקמץ ורפי
 (וזלק הדקדוק).

אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה - ה-י' בפתוז וה-ע' בשוא
 פתוז, וכל השאר במגילה יַעֲשֶׂה ה-י'
 בצרי וה-ע' בקמץ.

לְבַעֲלֵיהֶן - ה-ע' בשוא נזו ולשאמי ה-ע'
 בשוא פתוז.

כב. פְּכֶתֶה - מפיק הא.

וְאֶלְעָם וְעָם - ה-ואו' בקמץ.

שָׂרָר - ה-ש' שמאלית.

אֲדַמְתָּא - כל שמות הפרסיים שהם
 בתרי קמץין בסוף בתיבה כולם מלעיל
 כמו פרשנדתא, אספתא וכו'.

טו. פְּדַת מְהַלְעֵשׂוֹת - ה-ל' בדגש.

טז. וַיֹּאמֶר מוֹמְכָן - קרי וכתיב.

יז. קִינָא - ה-י' בצרי לשון עתיד.

בְּעֵלְיָהֶן - ה-ע' בשוא נזו (וזלק
 הדקדוק), ולפי השאמי ה-ע' בשוא
 פתוז.

בְּאֶמְרָם - ה-א' בקמץ קטן, וה-ב'
 נקרא ב' ולא קרי וכתיב כמו בפרק
 ג.ד.

לְפָנָיו וְלֹא-בָּאָה - רק כאן באה מלעיל
 הנגינה ב-ב', וכל השאר באה במגילה
 מלרע, וּבָּאָה הַנְּעִרָה בָּאָה אֶל-הַמֶּלֶךְ
 (ב.יג): בְּעָרְבוּ הִיא בָּאָה (ב.יד):

יז. וְהַיּוֹם הַזֶּה - ה-ואו' בגעיא (וזלק
 הדקדוק). וה-ז' בדגש.

שָׁרוֹת פְּרַסְיוֹמֵי - ה-פ' בגעיא וכן
 בפסוק יט.

פרק ב

כאשר אסתר באה בסמיכות אליהם,
 והבואינה נערוות אסתר (ד.ד.).

ג. וַיִּפְקֹד - ה-ואו' בשוא נע לשון עתיד.

פְּקִידִים - טעם זרקא.

וַיִּקְבְּצוּ - ה-ואו' בשוא נע לשון עתיד.

נְעַרְה־בְּתוּלָה - ה-ב' רפי.

שׁוֹשֵׁן הַבְּיָרָה - ה-ש' בפתוז.

א. זָכַר אֶת-וְשֵׁתִי וְאֶת אֲשֶׁר-עָשִׂתָה וְאֶת
 אֲשֶׁר-נִגְזַר עָלַיָּהּ - 3 פעמים בפסוק
 את/ואת, בתוספת ואו' ואת בצרי, את
 ללא ואו', את בפתוז סגול.

אֲשֶׁר-עָשִׂתָה - מלעיל הטעם ב-ש', וה-
 ש' בקמץ.

ב. נְעָרוֹת - ה-ג' בשוא נע בכל
 המגילה, מלבד פעם אזוה ה-ג' בפתוז

הגא - ה-ג' בפתוז סגול.

ד. והַעֲרָה - יש גועים ב-ה' וב-ג', ויש רק ב-ה' ויש רק ב-ג'. וכל נערה בלשון יוזיד ה-ג' בפתוז, ובלשון רבים ה-ג' בשוא נע, לבד מאוזד ותבוּאֵינָה נַעֲרוֹת אֶסְתֵּר (ד.ד.) שה-ג' בפתוז.

ה. אִישׁ יְהוּדִי הָיָה בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה וּשְׁמוֹ מְרֹדֶכִי בֶן יֶאֱזִיר בְּדָשָׁמַעַי בְּדִקְיֵשׁ אִישׁ יְמִינִי - 3 פעמים בן בפסוק ובכולם הב' בפתוז סגול, ופסוק זה נשנה על ידי העיבור.

ו. אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַיִם עַם־הַגְּלוּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָה עִם יְכִיָּזָה מֶלֶךְ־יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה - 3 פעמים בפסוק המילה הגולה, וכל מילה מנוקדת באופן שונה מוזברתה.

זבוכדנאָר - מלרע.

ז. הַדְּפָסָה - מלרע.

אין לָה - מפיק ה', וכן כל לָה במגילה. יפתהגאר - להפריד בין הדבקים.

ואמָה לְקוֹחַ - 2 התיבות מפיק ה'.

זו. אֶלְיָד הַגִּי - פעמיים בפסוק, כאשר הוא ללא שם תואר ה-ג' בקמץ. וכאשר הגי עם שם תואר ה-ג' בפתוז, הגי שומר הנשים.

ט. וְהִיטֵב הַנְּעָרָה בְּעֵינָיו - זרקא.

אֶת־תַּמְרוּקִיָּה - להפריד בין הדבקים. וְאֶת־מְנוֹתָהּ - זוסר י'.

לָתֵת לָהּ - פעמיים בפסוק ובשתייהם ה-ת' בפתוז סגול ומפיק ה'.

וְאֵת שִׁבְעַ - 3 פעמים בפסוק את/ואת, כולן בפתוז סגול ורק ואת שבע בצרי.

וְיִשְׁנָה - ה-הא בקמץ.

י. אֶת־עַמָּה וְאֶת־מוֹלְדָתָהּ - שתייהם מפיק הא.

יא. וּבְכָל־יָוִם וָיּוֹם - ה-ואו' בקמץ.

י"ב. מְרֹדֶכִי - להפריד בין הדבקים.

אֶת־שְׁלֹם אֶסְתֵּר - ה-ש' בשוא נע ולא בפתוז.

י"ג. וּמַה־יַּעֲשֶׂה - וכן כולם מכאן ועד סוף המגילה.

י"ד. מַפִּיק ה'.

י"ה. וּבָרָה הַנְּעָרָה בְּאֵה - מלרע.

י"ו. תַּאמָר - ה-מ' בפתוז ומלרע.

י"ז. לָבוֹא עִמָּה - ה-ע' בזוירק וכל שאר עמה במגילה ה-ע' בפתוז.

י"ח. בְּעֵרְבוּ הָיָא בְּאֵה וּבְבִקֵּר הָיָא שְׂפָה - באה, שבה, מלרע.

י"ט. שִׁעֲשִׂעוּ - ה-ג' רפי (זולק הדקדוק), והשאבי ה-ג' בדגש.

כ. מַפִּיק ה'.

כ"א. וְנִקְרָאָה - ה-ר' בשוא נע, והמנהג לנעות ב-ר'.

כ"ב. בְּשֵׁם - ה-ב' רפי.

כ"ג. לְקוֹחַ - ה-ל' בגעיא.

כ"ד. לֹא - יוקוף תיבת לו.

כ"ה. בְּקִשָּׁה - ה-ב' רפי.

כ"ו. הַגִּי סְרִיס־הַמֶּלֶךְ - הגי ה-ג' בפתוז כאשר בא בסמיכות לשם תואר.

כ"ז. נִשְׁאֵת זֶן - ה-ש' שמאלית.

כ"ח. וְיִאָּהֵב - הגעיא ב-י'.

- וּזְסָד - ה-ואו' בקמין.
 בְּרֵאשִׁיה - מפיק ה'.
 וּמְלִיכָה - ה' בקמין וזסר י' בין ה-כ'
 ל-ה'.
 יוז. גְּדוּל לְכָל - הג' רפי, ויש להפריד
 בין הדבקים.
 וְהִנְזָה - יהגה נכון את האות ה' שלא
 ישמע שקורא אנזזה ב-א'.
 וַיִּתֵּן מִשְׁאֵת - ש' שמאלית.
 כ. מוֹלְדֵהוּ וְאֶת־עַמּוּהָ - שתייהן מפיק
 ה'.
- בְּאֲמֵנָה - ה-ב' רפי.
 כא. וְתָרַשׁ שְׁגִי - להפריד בין הדבקים.
 לְשִׁלּוֹז יָד - ה-י' בקמין וכל לשלזו יד
 או שלזזו את ידם, וכל שאר בצירופים
 ה-י' בפתוז.
 כב. בְּשֵׁם מְרִדְכִי - להפריד בין
 הדבקים.
 כג. וַיִּבְקַשׁ - ה-ב' בשורק קבוץ, וה-ק'
 בפתוז.

פרק ג'

- א. אַזְוֹר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה - ה-ל' בדגש.
 גְּדַל - ה-ד' בפתוז.
 ב. פִּיֶּךָ צְוֹהֲלֶךָ - יוקוף בתיבת לו.
 ד. וַיְהִי בְּאֲמָרָם - כתיב באמרם וקרי
 כאמרם.
 ו. וַיִּבֹז - מלעיל.
 לְשִׁלּוֹז יָד - ה-י' בקמין.
 עַם מְרִדְכִי - פעמיים בפסוק ובשניהם
 להפריד בין הדבקים.
 ז. הַגּוֹרֵל לְפָנַי - להפריד בין הדבקים.
 מַיּוֹם לַיּוֹם - אין פסיק בין התיבות
 (וזלך הדקדוק).
 לְזוֹדֵשׁ שְׁנַיִם־עֶשְׂרִי - להפריד בין
 הדבקים.
 אָדָר - ה-ד' רפי ומי שקורא בדגש
 משנה משמעות לשם מקום כמו "זצר
 אדר" (במדר לר. ד.).
- זו. עַם־אֲזוּד - פעמיים בפסוק, הראשון
 ה-ע' בפתוז, והשני ה-ע' בקמין ללא
 סמיכות.
 מִכְּלָעַם - ללא געיא ב-מ'.
 אֵיךְ־שָׁנָה - ה-ואו' בסגול.
 לְהַנְיֹזָם - ה-ג' בדגש.
 ט. יִפְתָּב - כל יכתב במגילה ה-כ'
 בקמין וה-ת' בצרי ורפי.
 לְבַד מִשְׁנַיִם:
 וַיִּכְתֹּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֲזוּשׁוֹרֵשׁ (ז.ג.).
 וַיִּכְתֹּב מְרִדְכִי אֶת־הַדְּבָרִים (ט.כ.).
 שְׁבָהֵם ה-כ' בשוא וה-ת' בזולם
 ובדגש.
 י. אֶת־טַבְעֵתוֹ - להפריד בין הדבקים.
 וַיִּתְנֶה - מפיק ה'.
 יא. הַכֶּסֶף נִתְּנָן לָךְ - ה-ת' בשורק מלא
 ולא בזולם.

יב. וַיִּקְרָאוּ - ה-ק' בקמץ וה-ר' בשוא נע.

בְּשִׁלּוּשֵׁה עֶשְׂרֵי יוֹם" בּוּ - זרקא במילת יום, ומופיע 4 פעמים, כאשר יופיע "יום" אזוריו "עשר" בטעם מוליך, כאשר יופיע "לזודש" אזוריו "עשר" בטעם בעמיד.

פְּכֹל־אֲשֶׁר־צִוָּה - ה-כ' בגעיא (זולק הדקדוק).

וְאֶל־הַפּוֹזוֹת - ב-ואו' בגעיא (זולק הדקדוק).

וְעַם מְדִינָה - להפריד בין הדבקים.

פְּכַתְנָה - מפיק ה'.

וְעַם וְעַם - כאשר מופיע ברצף ה-ואו' השנייה בקמץ.

נִכְתָּב וְנִזְוָהָם - ה-ת' בשתייהם בקמץ.

יג. בְּיַד הַרְצִים" - זרקא.

הַיְהוּדִים מְזַעַר - להפריד בין הדבקים.

בְּשִׁלּוּשֵׁה עֶשְׂרֵי לְזוֹדֵשׁ - ראה הסבר פס' יב.

לְזוֹדֵשׁ שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵי - להפריד בין הדבקים.

לְבֹז - ה-ב' בזולם.

י. פְּתִישָׁן - כולם מלעיל.

לְהַגְתָּן - מלעיל וה-ת' בפתוז סגול, לפי הבלדי, ולפי השאמי מלרע וה-ת' בצרי.

תָּוָה - ה-ז' בדגש.

טו. דְּחוּפִים - ה-ד' רפוי.

שׁוֹשָׁן נְבוֹכָדְנֶצַּר - להפריד בין הדבקים.

נְבוֹכָדְנֶצַּר - מלעיל.

פרק ד'

ה. וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהַתְּףָה - ה-ל' בפתוז ולא בשוא.

לְכַרְעַת מִהַתְּנָה וְעַל־מִהַתְּנָה - ה-ז' בדגש בשניהם.

ז. וַיִּגְדֵּל־לָוּ - יזקוף במילה לו.

אֵת כָּל־אֲשֶׁר קָרְהוּ וְאֵת פְּרִשְׁתֵי הַכֶּסֶף - פעמיים את בפסוק ושניהם בצרי.

בְּיַהוּדִים - כתיב בשתי יודין ונקרא ב-י' אזות.

זו. וְאֵת־פְּתִישָׁן - הטעם ב-ש' מלעיל.

א. וְעַתָּה גְדֹלָה - ה-ג' רפוי.

ג. וּבְכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה מְקוֹם - ה-מ' בשוא נע ולא בפתוז.

גְדוֹל לְיַהוּדִים - להפריד בין הדבקים.

יָצַע - ה-צ' בדגש.

ד. וְתִבְוֹאֵינָה - ה-א' נזוה.

נְעֻרוֹת אֶסְתֵּר - לשון רבים ה-נ' בפתוז יזויד במגילה, וכל השאר ה-נ' בשוא נע.

וַיִּגְדֵּדוּ לָהּ - מפיק ה'.

יג. אלהיך ממי בנפשך - ה-ב' רפי.
 יד. כי אסדהוּקֶשׁ תוֹזְרִישׁי - הנגינה ב-
 ר. זרקא.
 לה. הודים ממקום - להפריד בין
 הדבקים.
 לו. אסלקעת פואת - ה-ל' בשוא נע וה-כ'
 בקמץ.
 לז. העעת - ה-ע' בפתוז.
 טו. הנמצאים - ה-צ' בשוא נע.
 פשוטן - ה-ש' בקמץ.
 וכאשר אבדתי אבדתי - פעמיים
 בפסוק, בתיבה הראשונה ה-ב' בפתוז
 ואילו בתיבה השניה ה-ב' בקמץ
 בגלל סוף פסוק.

אשר נתן בשושן להשמידם נתן לו -
 ישים לב שפעמיים נתן בפסוק בניקוד
 שונה, הראשון מלרע והשני מלעיל.
 ולהגיד לה - מפיק ה'.
 להתנוּןְלוֹ - הגעיא ב-זו'.
 עלעמה - מפיק ה'.
 יא. ועם־מדינות - להפריד בין הדבקים,
 וישיט־לוֹ - יזקוף בתיבת לו.
 את־שר־ביט - ה-ב' רפי.
 וזיה - ה-ו'או' בשוא נע ולא בקמץ,
 והמנהג לזקוף ב-זו', ויש מי שגורס
 שהטעם ב-י' ומלרע.
 יב. ויגידו למרדכי - אע"פ שמרדכי
 בזקף ה-כ' בקמץ, יזויד במגילה וכל
 השאר ה-כ' בקמץ או באתנוזא או
 בסוף פסוק.

פרק ה'

ו. במשתקה הלין - ה-ת' בצרי כשבא
 בסמיכות.
 ותעש - מלרע.
 ז. ותען אסתך - זוצי ספר בפסוקים.
 ותאמר - מלרע.
 זו. אס־מלצאתי - להפריד בין הדבקים.
 ומזור אעשה - ומזור במארכה, טעם
 מוליך.
 ט. ולא יזע ממנו - ידגיש ה-נ'.
 י. ויתאפק - ה-פ' בפתוז.
 ויבא את־אהביו ואת־ורש אשתו -
 את- ה-א' בפתוז סגול בשתייהם.

א. ותעמוד - הגעיא ב-ת'.
 ב. ויהי כראות - ה-כ' רפי (וזלק
 הדקדוק).
 עמדת בוזר - ה-ב' בפתוז סגול ולא
 בשוא.
 ותגע בראש השרביט - ה-ג' בדגש
 לשון נגיעה.
 ג. מהתלה אסתך - ה-ל' בדגש.
 ויעתן לה - ה-ו'או' בשוא נע וכן כולם
 במגילה וה-נ' בטעם ומלעיל.
 ד. יבוא המלך והמן היום - שם הויה
 בר"ת, ומופיע עוד כמה פעמים
 במגילה.

שנה לי - ה-ואו' בפתוז סגול, וכן בכל המגילה.
 יושב בשער - להפריד בין הדבקים.
 יד. יעשורעץ - עץ בורקא.
 גבחה - פתוז גנובה ב-ה' ובקריאה מוסיפים ואו' אזורי ה-ב' בפתוז, וה-ה' במפיק.
 זומשים אמה - ידגיש ה-ב' לשון מידה ולא לשון שפוזזה.
 ויתלו - ה-ואו' בשוא לשון עתיד. ולא בפתוז.

יא. את-כבוד עשרו ואת כל-אשר גדלו המלה ואת אשר נשאו - את/ואת 3 פעמים, את ללא ואו ה-א' בפתוז סגול, עם ואו' בצרי.
 נשאו - ה-ש' שמאלית.
 יב. ויאמר המון - ויאמר בורקא ובמעיל.
 אף לא-הביאה - הנגינה ב-ב' מלעיל.
 אשר-עשתה - ה-ש' בקמץ ושם הטעם. מלעיל.
 יג. איננו - ידגיש ה-ג' השניה.

פרק ו

ואשר נתן - ה-ג' בזזירק וכל נתן שסמוך לו "אשר" הוא בזזירק לבר מפרק זו. יא. "אשר נתן" ש-ה-ג' בקמץ. וסימן לזכור הוא בראש הפסוק. וכל שאר נתן במגילה ה-ג' בקמץ.
 ט. והלבישו - מלא י.
 פכה יעשה לאיש - ה-י' בצרי וה-ע' בקמץ וכן בפסוק יא. ועין פרק א. כ. ולא יפסיק בתיבת יעשה אלא בתיבת ככה.

י. היושב בשער - להפריד בין הדבקים.
 יב. וישב - ה-י' וה-ש' בקמץ (ה-ש' בקמץ קטן).
 והמן גדוץ - להפריד בין הדבקים.
 יג. אם מורע, היהודים מרדכי, לנפול לפניו, לא-תוכל לו, קיי-נפול תפול לפניו

א. את-ספר הזכרונות - ה-ס' בצרי, וכן כולם במגילה.
 ויתלו נקראים - ה-ואו' בפתוז, לשון עבר.
 ב. וימנא - ה-ב' בקמץ וה-צ' בצרי.
 כתוב - ה-כ' רפי.
 ותגרש שני - להפריד בין הדבקים.
 משמרי הסף - ה-ס' בפתוז.
 ג. מה-נעשה יקר וגדולה למרדכי - למרדכי, אין געיא ב-ל'. וגדולה, ידגיש ה-ל'.
 ד. מי בוזצר - ה-ב' רפי.
 ו. ויבוא המון - זרקא
 ז. לבשרבו - ה-ל' בגעיא.
 אשר רכב - להפריד בין הדבקים.

יד. עוֹדֵם מְדַבְּרִים - להפריד בין הדבקים.

5 - צירופי תיבות שיש להפריד את הדבקים בין תיבה לתיבה.

פרק ז'

ב, ה-ע' בזולם וה-מ' בצרי, עֲמֹד בְּבֵית. (ז.ט.).
 כִּי־כִלְתָּה אֶלְיוּ הָרְעָה - שם הויה בסופי תיבות.
 זז. וְהָמֶן נָפַל - להפריד בין הדבקים. בְּבֵית - ה-ב' השניה בקמץ (אתנוזא).
 ט. וַיֹּאמֶר זֶרְבֻבָדָה - ב-ה' בסוף התיבה. אֲשֶׁר־עָשָׂה הָמֶן - יש שנהגו לגעות ב-א' של אשר, ("עשה" בטעם ירוז בו יומו, והמן בטעם קרני פרה).
 לְמַרְדָּכַי - ה-ל' בגעיא (זולק הדקדוק). אֲמָה - ה-מ' בדגש.
 י. שָׁכְכָה - הנגינה ב-כ' הראשונה, מלעיל.

ב. וְתִנְתֵּן לָךְ - מלעיל, וה-ת' בפתוז סגול, וכן כל תנתן ה-ת' השניה בפתוז סגול.
 ג. וְתִנְתֵּן אֶסְתֵּר הַמְּלִכָה וְתֹאמֶר - ותאמר ה-מ' בפתוז ומלרע.
 אִם־מִצְאֵתִי - להפריד בין הדבקים.
 ד. וְאֵלוּ - מלרע. בְּנֹק הַמֶּלֶךְ ה-נ' בצרי.
 ה. אֲשֶׁר־מִלְאֵוּ - ה-מ' בשוא נע ולא בפתוז.
 ו. וְהָמֶן נִבְעַת - להפריד בין הדבקים. וה-ע' של נבעת בפתוז.
 ז. וְהָמֶן עָמַד - ה-ע' בקמץ וה-מ' בפתוז כאשר אזוריו תיבה המתוזזילה באות ל' וכאשר תהיה תיבה שבמתוזזילה באות

פרק זז'

ג. וְהַנּוֹסֵף אֶסְתֵּר - אין פרשה לפי מנהג תימן.
 וְהַפֶּל לְפָנָי - להפריד בין הדבקים.
 וְתִתְּנוּן־לֹו - הגעיא ב-זז' ומלעיל.
 מוֹשֶׁבֶתוֹ - ה-זז' בשוא פתוז.

א. בָּיִתם זְהוּא - כאן פרשה.
 הַיְהוּדִים - כתיב ונקרא ב-י' אוזת.
 מֵה הוּא־לָהּ - ה-מ' בקמץ ויש גורסים בפתוז.
 ב. וְיִתְּנָה - מפיק ה'.

ד. ותקם אֶסְתֵּר - ה-ק' בקמץ קטן.

ה. אֶת־הַסְּפָרִים מוֹשֵׁבֶת - להפריד בין הדבקים.

ו. פִּי אִיכָכָה - פעמיים בפסוק, ובשניהם הגעיא ב-א, ושם גם הנגינה.

ז. וְרֵאִיתִי - פעמיים בפסוק ובשניהם ה-ואו' בגעיא.

ח. בָּרָעָה - ה-ב' בקמץ ולא בשוא.

ט. בְּאֶבְרָן - ה-א' בקמץ קטן.

י. בֵּית־הַמֶּלֶךְ נִתְּתִי - להפריד בין הדבקים.

יא. בְּיַהוּדִים - כתיב, וקרי ב-י' אֹזוֹת.

יב. פְּטוּב בְּעֵינֵיכֶם - להפריד בין הדבקים. בעיניכם, ה-ג' בצרי לשון רבים.

יג. קִיכָתֵב - ה-כ' רפי.

יד. נִכְתָּב בְּשֵׁם - להפריד בין הדבקים.

טו. בְּעֵת־הַיָּא - ה-ב' בגעיא (זולק הדקדוק), ויש שאין מעמידין ה-ב'.

טז. בְּשִׁלּוּשֵׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ - זרקא.

יז. וַיִּכְתֹּב - ה-כ' בקמץ וה-ת' בצרי, ואזוריו מוזכר עוד פעמיים במגילה,

ושניהם ויכתב, ה-כ' בשוא וה-ת' בזולם:

וַיִּכְתֹּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֲזוּשׁוּרֶשׁ (ז.י.), וַיִּכְתֹּב מִרְדְּכָי אֶת־הַדְּבָרִים (ט.ו.).

יח. פְּכֹל־אֶשְׁרֵצוּהָ - ה-כ' בגעיא (זולק הדקדוק).

יט. וְעַד־כּוֹשׁ שָׁבַע - להפריד בין הדבקים.

כ. וַיִּכְתֹּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֲזוּשׁוּרֶשׁ - ויכתב, ראה הערה פסוק קודם.

יא. אֲשֶׁר נָתַן - ה-ג' בקמץ.

יב. עִיר־וְעִיר - ה-ואו' בקמץ.

יג. לְהַקְהִיל - זרקא. והל' בגעיא (זולק הדקדוק). ויש גורסים ללא געיא.

יד. וְלִהְיוֹת - הכי גרסינן בואו' (זולק הדקדוק).

טו. וְשִׁלְלֶם לְבָבוֹ - לבוּ יבוא במגילה רק בסוף פסוק. וה-ב' בזולם.

טז. לְאוֹרֵשׁ שְׁנַיִם־עֶשְׂרִי - להפריד בין הדבקים.

יז. פְּתִישָׁן - מלעיל ההטעמה ב-ש'.

יח. לְהִנָּתֵן - ה-ת' בפתחו סגול, ומלעיל. ובשאמי ה-ת' בצרי ומלרע.

יט. לְיַהוּדִים - כתיב בשתי י' וקרי ב-י' אֹזוֹת.

כ. עֲתוּדִים - כתיב ב-ואו' וקרי הוּזִירָה זוסר.

כא. לַיּוֹם הַזֶּה - ה-י' וה-ו' דגושים.

כב. לְהִנָּקֵם מֵאֵי־בֵיתָם - להפריד בין הדבקים.

כג. וּמִרְדְּכָי יֵצֵא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלִבּוֹשׁ מְלָכוּת וְתִקְלָת וְזוּזָר וְעֶטְרַת זָהָב גְּדוּלָּה וְתִכְרִיף בּוּץ וְאַרְגָּמָן וְהָעִיר שׁוֹשָׁן צְהֻלָּה וְשִׁמּוֹנָה - פסוק זה נקרא ע"י הוּזוּן והציבור כופלו.

כד. מְלָכוּת וְתִקְלָת - להפריד בין הדבקים.

כה. לְיַהוּדִים הַיְתֵיָה אֹרְחָה וְשִׁמּוֹנָה וְשָׁשָׁן וַיִּקָּר - פסוק זה נקרא ע"י הוּזוּן והציבור כופלו.

כו. עִיר וְעִיר - ה-ואו' בקמץ.

כז. מְקוֹם - ה-ב' בשוא ולא בקמץ.

לְהוֹדִים מִשְׁתַּה - להפריד בין הדבקים.

וְרָבִים מִעֲמִי - להפריד בין הדבקים.

פרק ט'

א. שִׁבְרוּ - ה-ש' שמאלית.

וּבְבִיחָה - דרבן וכן בפסוק טו, טז.

בְּשִׁנְאֵיהֶם - ה-ג' בשוא נע, ויקפיד להוציא ה-א' במבטא.

יב. מִזֶּה עָשׂוּ - ה-מ' בפתחו סגול.

ובמה שִׁנְאֵיהֶם וּבְמִהֶם בְּקִשְׁתָּהּ - ה-מ' בפתחו.

ב. בְּמִבְקָשֵׁי - ה-ב' השנייה רפי (וזלך הדקדוק).

וַיִּגְדַּן לָהֶּן - ה-ת' בפתחו סגול ומלעיל (וזלך הדקדוק).

לְפָנֵיהֶם - לפי נוסחו תימן ב-ל' ולא ב-ב'.

יג. גַּם־מִזֹּר - להפריד בין הדבקים.

ג. מִנְּשֵׂאִים - ה-ש' שמאלית ובשוא נע, ויוציא ה-א' במבטא.

טו. וְהִיְהוּדִיִּים - כתיב שתי ' וקרי ' אזות.

ד. וְשָׁמְעוּ הוֹלָךְ - ה-ש' בקמץ, והטפוזא בתיבת שמועו ולא בתיבת הולך.

טז. וְעָבַד עַל־נַפְשָׁם וְהָרַג בְּשִׁנְאֵיהֶם - ה-מ' וה-ר' בזוולם.

ה. בְּכָל־אֲבֵיהֶם מִפֶּת - להפריד בין הדבקים.

וְזִמְשָׁה וְשִׁבְעִים אֶלֶף - ה-א' בקמץ (אתנזא).

וְאֶבְרֶן - ה-א' בפתחו.

יז. בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר, וְכֵן כָּל אַרְבַּעַת עָשָׂר - להפריד בין הדבקים.

בְּשִׁנְאֵיהֶם - ראה הערה בפסוק א'.

וְעָשָׂה - ה-ש' בזוולם.

ו. וְזָמַשׁ מֵאֹת אִישׁ - יש לקרוא עד תיבת עשרת בנישומה אזות.

יח. מִשְׁתַּה , וְכֵן כָּל יוֹם מִשְׁתַּה - להפריד בין הדבקים.

ז. וְאֵתָּן פָּרְשֵׁינֶדְתָּא - ת' זעירא.

יט. וְהִיְהוּדִיִּים - כתיב בשני ' וקרי ב- ' אזות.

זאתו קִלְפוֹן - ה-ד' בגעיא והשאמי קוראים ללא געיא וה-ל' בשוא נזו.

כ. בְּשׁוֹשָׁן נִקְהָלוּ - להפריד בין הדבקים.

ט. וְאֵתָּן פָּרְמִשְׁתָּא - ש' זעירא ומלרע.

וְעָשָׂה אֹתוֹ - ה-ו'או' בשוא נע ולא בקמץ, ומלרע.

זאתו אֲרָדִי - זוסר י', ויש גורסים עם י'.

י. הִפְרוֹזִים - כתיב בזוולם מלא, ונקרא בקמץ.

זאתו וְזִתָּא - ו'או' רבתי, ז' זעירא, והמנהג לגעות ב-ו'או'.

י. הִרְגוּ - ה-ר' בקמץ.

- הַיְשָׁבִים - בורקא.
 אַת יוֹם אַרְבַּעַת עָשָׂר - את בתלשא
 יבוין (זולק הדקדוק).
 וּבְמִשְׁלֹחַ - זוסר ואו' לפי נוסוז תימן.
 כּא. לְקַיִם - זרקא. ובפסוק לא' גם
 בראש הפסוק לקים בטעם פור.
 וכן לקים זוסר י' לפי נוסוז תימן.
 כב. אֲשֶׁר-נִזְוּ - נזו מלעיל (זולק
 הדקדוק).
 הַיְהוּדִים מֵאֲוִיבֵיהֶם - להפריד בין
 הדבקים.
 נְהַפְּךָ - ה' בשוא נזו ויקפיד להוציאה
 במבטא, וה-פ' דגושה.
 לָהֶם מִיָּנֹן - להפריד בין הדבקים.
 וּמֵאֲבָל לָיוֹם - להפריד בין הדבקים.
 וּבְמִשְׁלֹחַ - זוסר ואו' בנוסוז תימן.
 כג. וְקִבֵּל - ביוזיד.
 אֲשֶׁר-הִנְחִינוּ - ה-ל' בדגש.
 כד. הַגּוֹרֵל לְהַמָּם - להפריד בין
 הדבקים. וה' בשורק קיבוין.
 כה. וּבְבֹאֵה - בורקא ומפיק ה'.
 עַם-הַסָּפֵר - ה-ע' בוזירק.
- מִוֹשְׁבֵתוֹ - ה-זו' בשוא פתוז.
 כו. עַל-פֶּן קָרְאוּ לְלָמִים הָאֵלֶּה פִּזְרִים -
 ה-פ' רפי.
 וּבְמִזְרָאוֹ וּבְמִזְרָאוֹ הַגֵּיעַ - פעמיים מה
 בפסוק ושניהם בקמץ, כאשר אזוריהם
 תיבה המתוזזילה באותיות ר.א.ה.
 כז. וְקִבֵּל - כתיב וקרי וקבלו בשורק.
 כזו. וְהַיְמִים - המנהג לקרוא עם געיא
 ב-ואו'.
 וְנַעֲשִׂים - ההטעמה ב-נ', ולפי זולק
 הדקדוק גם ב-ואו'.
 וְעִיר וְעִיר - ה-ואו' השניה בקמץ.
 כט. וְתַקְתָּב - ה-ת' רבתי.
 בַּת-אֲבִינֹחַל - ה-ב' רפי, וה-זו' בפתוז.
 אֶת-כָּל-הַתְּקָף אֶת אֲגָרַת - ה-א' בפתוז
 סגול. ולפי זולק הדקדוק אֶת אֲגָרַת-ה'
 א' בצרי.
 לא. לְקַיִם - זוסר י' בנוסוז תימן.
 קַיִם - ה-י' בפתוז, וכן בפסוק לב.
 עַל-יָהֶם מְרַדְּכִי - להפריד בין הדבקים.
 לב. קַיִם - ה-י' בפתוז.
 וְנִכְתָּב בְּסֵפֶר - להפריד בין הדבקים.

פרק י'

- א. וְאֲזַשְׂרֵשׁ - כתיב ללא ואו' וקרי
 אזזשורוש.
 ב. וְכָל-מַעֲשֵׂה תְקַפּוֹ - ה-פ' יש גורסים
 פ' רפי, ויש גורסים בדגש.
 וּפְרִשְׁתְּ - ה-ר' בקמץ (זולק הדקדוק).
 גְּדַלְת - ה-ל' בדגש.
 מְדִי וּפְרִס - ה-ר' בקמץ (סוף פסוק).
 ג. וְגִדּוּל לְיְהוּדִים - להפריד בין
 הדבקים.

תם ולא נשלם מכיוון שאפשר לפרט עוד הרבה כמעט על כל פסוק.

בספר זבחי מגילות במבוא על מגילת אסתר כותב הרב הגאון מו"ר יוסף קאפוץ זצ"ל,
 "בכתב יד עתיק זה מצאתי שיר קטן שהיו מקצת מקומות בתימן נוהגים לאמרו לאזור
 קריאת המגילה, אם כי בימינו כנראה כבר נשתכחו לגמרי, כי לא ידוע לי על שום מוזון
 בתימן שאומרים אותו וז"ל:

"והד' מא אסתסנוה בעץ' אהל הד' אלעצר אן יקרא בעד קראת אלמגילה",

תרגומו "וזה מזה שנהגו מקצת אנשי דורנו לקרוא אזור קריאת המגילה".

**ישיש בצהלה, על מקרא מגילה, שביום זה תלה.
 אשמזזה על הצלה ורוזזה, ובארבעה עשר לנוזזה, בלי בהלה,
 גם בזמשה עשר שקט.**

ל.ב.